

Bediüzzaman'a göre; kadın huzuru nerede aramalı?

Mimsiz medeniyet, tâife-i nisâyı yuvalardan uçurmuş, hürmetleri de kırmış, mebzul metâi yapmış. Şer'-i İslâm onları rahmeten dâvet eder eski yuvalarına. Hürmetleri orada; rahatları evlerde, hayat-ı âilede.

Dördüncü esas: Sanemperstliği şiddetle, Kur'ân, men ettiği gibi; sanemperestliğin bir nevî taklidi olan sûretperestliği de men eder. Medeniyet ise, sûretleri kendi mehâsininden sayıp, Kur'ân'a muâraza etmek istemiş. Halbuki gölgeli, gölgesiz sûretler, ya bir zulm-ü mütehaccir veya bir riyâ-i mütecessid veya bir heves-i mütecessimdir ki; beşeri zulme ve riyâyâ ve hevâyâ, hevesi kamçılayıp teşvik eder. Hem Kur'ân, merhameten, kadınların hürmetini muhâfaza için, hayâ perdesini takmasını emreder; tâ hevesât-ı rezîlenin ayağı altında o şefkat mâdenleri zillet çekmesinler, âlet-i hevesât, ehemmiyetsiz bir metâ hükmüne geçmesinler. (Haşiye)

Medeniyet ise, kadınları yuvalarından çıkarıp, perdelerini yırtıp, beşeri de baştan çıkarmıştır. Halbuki, âile hayatı, kadın-erkek mâbeyninde mütekâbil hürmet ve muhabbetle devam eder. Halbuki, açık saçıklık samimî hürmet ve muhabbeti izâle edip, âilevî hayatı zehirlemiştir. Hususan, sûretperestlik, ahlâkı fena halde sarstığı ve sukût-u ruha sebebiyet verdiği, şununla anlaşılır: Nasıl ki, merhûme ve rahmete muhtaç bir güzel kadın cenazesine nazar-ı şehvet ve hevesle bakmak, ne kadar ahlâkı tahrip eder; öyle de, ölmüş kadınların sûretlerine veyahut sağ kadınların küçük cenazeleri hükmünde olan sûretlerine hevesperverâne bakmak, derinden derine, hissiyât-ı ulviye-i insaniyeyi sarsar, tahrip eder.

Haşiye: Tesettür-ü nisvan hakkında Otuz Birinci Mektubun Yirmi Dördüncü Lem'ası gayet katî bir sûrette ispat etmiştir ki, "Tesettür, kadınlar için fitrîdir; ref-i tesettür, fitrata münâfidir."

Sözler, 25. Söz, 3. Şuâ, 2. Cilve, 4. Esas

KADINLAR YUVALARINDAN ÇIKIP, BEŞERİ YOLDAN ÇIKARMIŞ; YUVALARINA DÖNMELİ

"Sefih erkekler, hevesâtlarıyla kadınlaşırsa, o zaman açık saçık kadınlar da hayâsızlıkla erkekleşirler." (Hâşiye-1)

Mimsiz medeniyet, tâife-i nisâyı yuvalardan uçurmuş, hürmetleri de kırmış, mebzul metâi yapmış. Şer'-i İslâm onları rahmeten dâvet eder eski yuvalarına. Hürmetleri orada; rahatları evlerde, hayat-ı âilede. Temizlik zînetleri; haşmetleri hüsn-ü hulk, lûtf ve cemâli ismet, hüsn-ü kemâli şefkat, eğlencesi evlâdı. Bunca esbâb-ı ifsad, demir sebat kararı lâzımdır, tâ dayansın. Bir meclis-i ihvânda güzel karı girdikçe, riyâ ile rekabet, hased ile hodgâmlık debretir damarları. Yatmış olan hevesât birden bire uyanır.

Tâife-i nisâda serbestî inkişafı, sebep olmuş beşerde ahlâk-ı seyyienin birden bire inkişafı.

Şu medenî beşerin hırçınlaşmış ruhunda, şu sûretler denilen küçük cenazelerin, mütebessim meyyitlerin rolleri pek azîmdir; hem müthiştir tesiri. (Hâşiye-2)

Memnu' heykel, sûretler, ya zulm-ü mütehaccir, ya mütecessid riyâ, ya muncemid hevestir. Ya tılsımdır; celb eder o habîs ervâhları.

Hâşiye-1: Tesettür Risâlesinin esasıdır. Yirmi sene sonra müellifinin mahkûmiyetine sebep gösteren bir mahkeme, kendini ve hâkimlerini ebedî mahkûm ve mahcup eylemiş.

Hâşiye-2: Nasıl meyyite bir kariya nefsânî nazarla bakmak nefsin dehşetli alçaklığını gösterir; öyle de rahmete muhtaç bir bîçâre meyyitenin güzel tasvirine bakmak, ruhun hissiyât-ı ulviyesini söndürür.

Sözler, Lemeât, s. 1183

LÛGATÇE:

mimsiz medeniyet: Deniyet (alçalma, gerileme) mânâsına gelen kötü medeniyet.

tâife-i nisâ: Kadınlar taifesi.

mebzul: Bol ve ucuz bulunma, ehemmiyetsiz olma.

metâ: Tüccar malı.

Şer'-i İslâm: İslâm şeriatı.